

II. МОМИЧЕНЦЕТО НА ПЪТЯ

Вървеше си Хлапич така, вървеше по пътя и си размишляваше така, сякаш е в четвърти клас на народното училище. Но той не ходеше на училище, а вървеше по света, за да си търси ботушките, а това е едва ли не още по-трудно.

След като Хлапич беше вървял така вече половин час, забеляза пред себе си на пътя едно хубаво малко момиченце.

Момиченцето беше със спуснатата коса, а на рамо носеше малък зелен папагал. Вървеше бързо, защото и тя пътуваше. Затова носеше в ръка вързоп, завързан в червена кърпа. Във вързопа бяха нейните дрехи, бельо и други неща.

Това момиченце беше от един цирк и се казваше Гита. Това име е малко странно, но в цирка има много странни неща.

На Хлапич Гита още отдалеч му се струваше много хубава, защото имаше синя рокличка, обшита със сребърен ширит. Всъщност, рокличката беше доста окъсана, ама какво от това! Гита имаше и бели обувки със златна тока. И обувките бяха доста стари и изпокърпени, ама пак какво от това! Все пак Гита се стори на Хлапич много хубава и затова побърза, за да я настигне.

„Добро утро!“ – каза Хлапич, когато настигна Гита. Но помислете си как се учуди, когато вместо Гита отговори нейният папагал:

„Добро утро! Добро утро! Добро утро!“

Папагалът каза три пъти „добро утро“. Беше толкова бързив, че щеше осем дена да казва без прекъсване „добро утро“, ако не беше Гита да го хване за клюна. След това Гита и Хлапич започнаха да разговарят.

Гита разказа на Хлапич, че нейният господар я оставил в едно село, защото била болна. Господарят ѝ продължил с цирка през две села и един град в трето село и казал на Гита да дойде там.

„Сега пътувам пеш до третото село!“ – каза Гита. – „То е много далеч и ми е скучно“.

„И аз пътувам“ – каза Хлапич, – „хайде да вървим заедно“.

„Хайде“ – каза Гита. – „Аз съм много тъжна. Тази сутрин някой ми открадна кутията, докато отидох да пия вода на кладенеца. В кутията имах какво ли не, и златните ми обеци бяха вътре“.

„А на мен някой ми открадна ботушките“ – каза Хлапич. – „Недей да тъжиш. Ще намерим и обещите, и ботушките. Хайде да вървим“.

„Хайде“ – каза пак Гита, – „но съм много гладна!“

„Боже мой“ – помисли си Хлапич, – „трудно е с момиченцата! Преди малко беше тъжна, а сега пък е гладна“.

Все пак Гита все повече се харесваше на Хлапич, та затова той каза на глас:

„Ами ще си намерим работа на село и тогава няма да бъдем гладни. А ти каква работа можеш да вършиш, че да се цаним при някой селянин на служба?“

Това попита Хлапич, а Гита отговори гордо:

„О, аз мога всичко! Мога да яздя, мога да стоя на коня, мога да скачам през обръч, мога да жонглирам с дванайсет ябълки наведнъж, мога да сдъвча най-дебелата стъклена чаша и да я изиям, и още много неща знам, които се правят в цирка“.

Сега Хлапич започна толкова силно да се смее, че не можете да си го представите! Така се смееше, че шапката му падна от главата.

„Това, което ти знаеш, няма много да ни е от полза за нито една служба. Ако жонглираш с ябълки и дъвчеш и гълташ чаши, нито един селянин няма да те вземе на служба!“ - рече Хлапич.

Гита се разсърди на това. Но Хлапич ѝ даде последното парче хляб от торбата, а след това всички заедно продължиха пътя си, за да търсят работа на село. От едната страна вървеше Хлапич, от другата – Гита, а в средата – Бундаш. На рамото

на Гита седеше папагалът. Това беше много пъстра
и странна компания на пътя.